

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **K. N. D.**
státní příslušností Vietnamská socialistická republika
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2019 č.j. KRPA-199895-9/ČJ-2019-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, sídlem Praha 6, Šlejnická 1547/13, se přiznává odměna ve výši 8.228 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce v doplnění žaloby namítal, že žalovaný nevyhodnotil dostatečně a přezkoumatelně možnost uložení zvláštních opatření podle §§ 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dle žalobce zcela odmítl využitelnost zvláštních opatření, a to pro nedůvěru k osobě žalobce, která pramení především z toho, že žalobce pobýval dlouhodobě na území České republiky nelegálně poté, co sem přicestoval za výkonem práce. Žalovaný vyšel z přesvědčení o nemožnosti využití zvláštních opatření z toho důvodu, že žalobce se na území České republiky nacházel nelegálně po dobu několika měsíců. Žalobce s tímto závěrem vyslovil nesouhlas a odmítl, že je třeba přistoupit k nejprísnějšimu možnému opatření, tedy omezení osobní svobody žalobce, neboť pro takový postup v jeho případě zjevně nejsou naplněny zákonné podmínky. Žalobce dále odkázal na smysl zavedení institutu zvláštních opatření a na čl. 15 návratové směrnice a namítl, že v žádném případě nelze připustit jakkoliv paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, přičemž excesivním příkladem tohoto přístupu je rozhodnutí žalovaného, který za důvod k zajištění považuje fakticky již to, že se žalobce nacházel na území České republiky nelegálně, byť přitom nemařil žádné rozhodnutí o správním vyhoštění a nedopouštěl se protiprávního jednání, které by mohlo nabýt trestněprávní intenzity. Žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 294/2016-18 podotkl, že samotný nelegální pobyt na území České republiky nemůže být důvodem pro nemožnost využití zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval některé rozhodné skutečnosti, odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
5. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 23. 5. 2019 byla vyslána policejní hlídka na adresu P., kde prováděla společně s Českou obchodní inspekcí kontrolu živnostenských provozoven. V jednom ze skladů byl zjištěn žalobce, který byl schován v kontejneru. Žalobce neměl cestovní doklad a uvedl, že jej ztratil, do České republiky se dostal zhruba před třemi měsíci schován v nějakém vozidle, kdy cesta byla organizována nějakými muži z Vietnamu. Měl zde získat i práci, ale po příjezdu mu žádnou práci nikdo nedal. Přicestoval bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu, nyní je bez stálé adresy pobytu a přespává u krajanů, co mu kdo nabídne. Žalobce byl následně zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Při podání vysvětlení dne 23. 5. 2019 žalobce k dotazům žalovaného mimo jiné uvedl, že z Vietnamu odcestoval v lednu 2018, bylo to letecky do Ruska. Z Vietnamu odcestoval sám a měl platný cestovní pas Vietnamu, kde měl ruské turistické vízum. Odcestoval, protože si chtěl najít v Evropě práci. Jeho cesta směřovala do České republiky, protože zde má nějaké kamarády. V Rusku pobýval rok a pak přes krajana sehnal nějakého Evropana, který mu zařídil cestu do České

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

republiky. Neví, jak se ten Evropan jmenoval, ale žalobce mu zaplatil 11.000 dolarů. Zařídil mu cestu vlakem z Ruska do Polska a pak z Polska jel také vlakem až do Prahy. V Rusku se živil rok jako prodáváč textilu. Z Ruska vycestoval ve skupině několika Vietnamců, ale on jediný cestoval do České republiky. Přicestoval sem někdy v lednu 2019, přesně neví, je tu už asi tři měsíce. V České republice na něj čekal kamarád a žalobce začal pracovat v tržnici S. Pracuje tam pro kamaráda, prodává v obchodě s potravinami, žádnou pracovní smlouvu ani povolení k práci nemá. Žalobce v Česku bydlí u kamaráda, adresu nezná, je to někde v Praze. K pobytu asi přihlášen není, to neví. Bydlí v bytě, kde bydlí další tři Vietnamci. Nesdílí s nikým společnou domácnost v České republice. Z Vietnamu vycestoval s platným pasem, ale ten ztratil někdy po měsíci, co byl tady v České republice. Ztracený cestovní pas nikde nehlásil. Ví, že musí mít cestovní pas a vízum, aby mohl pobývat v České republice. Dále žalobce uvedl, že v České republice nemá nikoho z rodiny, celá jeho rodina žije ve Vietnamu. V České republice žije pouze jeho starší bratr, ale nemají stejné názory, a proto spolu nebydlí. Dále žalobce uvedl, že v České republice nechce zůstat, chce se vrátit do Vietnamu za rodinou. V Evropské unii nemá povolený pobyt. Do České republiky přicestoval už bez víza, ale předtím měl ruské turistické vízum. Nikde nikdy o azyl nežádal. Ví, že potřebuje cestovní pas a vízum, žádné vízum si v České republice nezařizoval. Neví, co mu hrozí, nevěděl, že je zde nelegálně. Myslel si, že si tady zařídí legální pobyt. V České republice žalobce nemá žádný majetek, jeho zdravotní stav je dobrý, žádné léky ani drogy neužívá, má nedokončenou základní školu, je ateista. Nemá zdravotní pojištění. Má našetřeny nějaké peníze, je schopen si sám zakoupit letenku do Vietnamu. Nemá finanční prostředky na složení finanční záruky, v České republice nemá nikoho v péči, žije zde sám, pouze u přátel, nesdílí společnou domácnost s občanem EU, nemá zde žádné závazky ani pohledávky, nepáchal nikdy trestnou činnost. Může se vrátit do Vietnamu, bydlí tam společně s manželkou a dcerou v domě. Ve Vietnamu mu nic nehrozí, nemá žádnou překážku ve vycestování. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 5. 2019 č.j. KRPA-199895-9/ČJ-2019-000022-ZSV bylo rozhodnuto o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění, a to na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

8. V § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: „Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“
9. Podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
10. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda je žalobci možné uložit zvláštní opatření za účelem vycestování (viz zejména s. 4-6), přičemž na odůvodnění napadeného rozhodnutí soud odkazuje a ztotožňuje se s ním. I soud uzavřel, že v případě žalobce nebyl naplněn důvod pro uložení žádného ze zvláštních opatření za účelem vycestování. Žalobce sám uvedl, že v České republice bydlí u kamaráda v bytě, kde bydlí další tři Vietnamci, adresu nezná, je to někde v Praze; neví, zda je přihlášen k pobytu na území České republiky, tudíž je zřejmé, že žalobce zjevně nemohl naplnit podmínku uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) [tj. zejména zdržovat se na oznámené adrese místa pobytu]. Žalobce sám při svém podání vysvětlení dne 23. 5. 2019 připustil, že nemá prostředky na složení finanční záruky, protože nepřicházelo v úvahu ani uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) [tzn. složit finanční záruku] zákona o pobytu cizinců. S ohledem na tyto skutečnosti a na nemožnost zastihnout žalobce na jím udané adrese pak žalovaný posupoval správně, jestliže žalobci neuložil ani zvláštní opatření za účelem vycestování dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (tedy povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené). Soud dodává, že žalovaný svůj závěr o nemožnosti uložení zvláštních opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců odůvodnil dostatečně jasně a individualizovaně ve vztahu ke konkrétní situaci žalobce, protože žalobcova námitka nepřezkoumatelnosti nemůže obstát. Žalovaný tak postupoval zcela v souladu s § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců; kdyby žalovaný v případě žalobce rozhodl o uložení zvláštního opatření, zjevně by tím mohlo vzhledem k žalobcově situaci (nemá žádnou adresu pro doručování, nemá cestovní doklad, žalovaný se dozvěděl o jeho nelegálním pobytu na území České republiky jen díky proběhlé kontrole) dojít k ohrožení výkonu správního vyhoštění.
11. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017 č.j. 5 Azs 294/2016-18 není pro danou věc případný. V odkazovaném případě žalovaný nedostatečně odůvodnil nemožnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, kdežto v nyní posuzované věci žalovaný srozumitelně objasnil, že žalobce neměl žádnou snahu o legalizaci pobytu a pokud by nebyl hlídkou policie zajištěn, nadále by se dopouštěl protiprávního jednání, přitom navíc není jasná žalobcova totožnost. Žalovaný se navíc zabýval každým jednotlivým zvláštním opatřením dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu

cizinců a odůvodnil, proč žádné z nich v případě žalobce nelze uložit (žalobce na území nemá žádnou pobytovou adresu, sám uvedl, že bydlí u krajanů a nezná přesnou adresu ubytování, v současné době nemá finanční hotovost pro složení finanční záruky, je bez totožnosti a v době kontroly se před hlídkou policie skrýval v kontejneru, hrozí opětovné nerespektování právních předpisů a zmaření správního rozhodnutí ze strany žalobce,...). Odůvodnění napadeného rozhodnutí soud považuje za dostačující, přezkoumatelné, logické a konzistentní. Městský soud v Praze s tímto odůvodněním souhlasí. Žalobcova námitka tak není důvodná.

12. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
13. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.
14. Ustanovený zástupce žalobce Mgr. Jindřich Lechovský, advokát, jemuž v souladu s § 35 odst. 10 větou první s. ř. s. platí odměna za zastupování stát, provedl ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], a písemné podání [doplnění blanketní žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Za dva úkony právní služby tak ustanovenému zástupci náleží 6.800 Kč, přičemž vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem DPH, se tato částka zvyšuje o částku odpovídající dani, tj. o částku 1.428 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce žalobce tedy činí 8.228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. července 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.